

Гія думи изговори,
 Оня момакъ, кат' повтори
 Посочи ми момци много,
 Задъ долчето тамъ на близо:
 Накитени воръжжени,
 Натъкмѣни орѣдени.
 Пушкити имъ свѣтяхъ,
 Сабити имъ лѣснати,
 С' лѣвски знакъ накичени,
 Тѣ калпаци носяхъ! . . .
 Тамъ въ гора си шетахъ,
 Като нѣкои сѣрнички;
 Съ братолюбни привички,
 Вѣсело ся глумяхъ.
 Нѣщо бяхъ занимаѣ,
 На самъ — на тамъ тичяхъ:
 Нѣщо тѣжко подмятахъ, —
 Кой ще кого да надхвати.
 Безъ да чякамъ, безъ да мысла;
 Сърдце ми ся силно стисна,
 Из'очи ми искри хвърчатъ,
 Гърдити ми дваждь подскачатъ;
 Грабвамъ пушка като лудъ,
 В' огънь пламна цѣлый трупъ,
 Дръпнахъ сабя азъ смутенъ:
 „— Не ся бою, милый мой!
 „Не ся сърда, братко мой!
 „И азъ подпадамъ въ тос' стѣпенъ.
 „Азъ познавамъ що сте ви;
 „Братя търсѣ и азъ такиви.“
 Кат' си скѣтвамъ дрѣшкити,